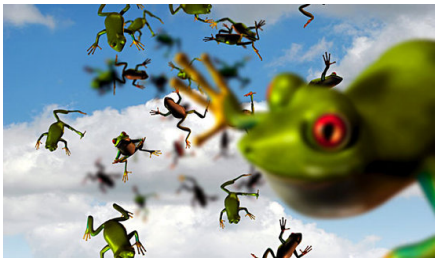
בס"ד

"הדף לתולדותינו"

יום ה', כ"ח בטבת תשע"ז (26 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקראת שבת, למדים אנו מוסר השכל מ"מכת הצפרדע" ...

הצפרדע והסטייפלר

ידוע כי 'צפרדע' היתה המכה השניה לאחר מכת הדם בעשר המכות במצרים. ונשאלת השאלה: **כיצד התפשטה הצפרדע** על כל ארץ מצרים? רבי עקיבא מביא לכך הסבר מדהים: "**צפרדע אחת היתה**, והיו המצרים מכין אותה במקל, והיו מנשרין ממנה צפרדעים עד שנתמלאה כל ארץ מצרים צפרדעים". **מי שהפיץ** את הצפרדע **היו המצרים**. הם הכו את הצפרדע וכך היא התפשטה על כל הארץ.

הסטייפלר (הרב יעקב **קנייבסקי** זצ"ל) שאל על כך שאלה מבריקה. המצרים ראו שכשהם מכים את הצפרדע, היא מתחלקת לצפרדעים נוספים - אם כך, למה הם המשיכו להכות אותה? אם כשמכים את הצפרדע היא לא מתה אלא מתחלקת לצפרדעים נוספים - לא עדיף לשבת בשקט? למה המצרים התעקשו להכות את הצפרדע ולהפיץ אותה בכל הארץ? התשובה של הסטייפלר לשאלה חשובה מאוד. יש בה שילוב של פסיכולוגיה עמוקה ומוסר ישר: "אבל מה מידת הכעס אומרת? אדרבה - מכיוון שמוסיפה להתיז, כל שכן וכל שכן, שצריכים להוסיף ולהתנקם ממנה ולהכותה ככל האפשר! וכל שהוסיפה להתיז, הוסיפו לכעוס וחמתם בערה בהם. וכך חזר חלילה - הם הוסיפו להכות ולהתנקם, והיא הוסיפה להתיז נחילין נחילין עד כי ותכס את ארץ מצרים".

המצרים לא חשבו שאם הם יכו את הצפרדע, זה אכן יעזור להם. המצרים פשוט כעסו והענישו את הצפרדע החצופה. העובדה שהעונש שהם נותנים לצפרדע פוגע דווקא בהם, לא עניינה אותם. העיקר להוציא את הכעס, להכות ולהעניש. אם המצרים היו שומרים על קור רוח, מכת הצפרדע לא היתה הופכת לאסון גדול כל כך. מי שהפך אותה למכה כל כך נוראית היו דווקא המצרים!

חשוב לדעת שהצפרדע לא נשארה במצרים. הסטייפלר טוען שכל אחד מאיתנו נתקל לעיתים בצפרדע. וכמו במצרים, עוצמת מכת הצפרדע תלויה רק בנו: "וכן הוא בכל מקום שכועסים, כי אם ישמעו חרפתם ולא ישיבו, ישתקע הדבר לאט לאט. אבל כשמשיבים לשכנגדו, הרי הוא מוסיף להשיב

"הַרְנִינוּ לֵאלֹקִים עוּזֵנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹקֵי יַעֲקֹב."
מתוך פרק התהלים [פ"א] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 16^{48}	(י-ם): 16^{33}	(ת"א): 16^{48}	(חיפה): 16^{37}
צאת השבת	(ב"ש): 17^{47}	(י-ם): 17^{48}	(ת"א): 17^{50}	(חיפה): 17^{48}

פרשת השבוע: "וָאֵרָא" [שמות ו' 2 – ט' 35]

יום נעים ושבת שלום ומבורך!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי **ונפגעי** ישראל

יום ה', כ"ח בטבת תשע"ז (26 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לעומתו כהנה וכהנה. וכל מה שיוסיף להתנקם - גם הלה יוסיף לעומתו ככל האפשר. ואם כן הדעת נותנת שטוב ויפה לו לא להיטפל עם זה שציערו ולעבור בשתיקה עד יעבור זעם.

אבל מידת הכעס אומרת הכי: אני אשתוק על זאת?! ומתחיל להשיב או להתנקם, וגם שכנגדו הולך ומוסיף, ומידת הכעס שלו אומרת שכל שכן שיש להשיב מנה אחת אפים, וכך לעולם - וסופו כמכת הצפרדעים!!!"

קורה לא אחת שפוגעים בנו או מעליבים אותנו. בפני כל אחד מאיתנו עומדת הברירה שעמדה בפני המצרים - **לבלוע את הצפרדע** או להכות אותה? הרבה יותר מפתה להכות בצפרדע, להשיב מלחמה שערה ולהחזיר למעליבים. אבל לפעמים יותר נכון דווקא לבלוע את הצפרדע.

אנו מאמינים בבורא העולם שיודע את דרכי בני האדם ומשלם לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו. אם מישהו פגע בנו, הקב"ה כבר ידאג להעניש אותו בעולם הזה, או בעולם הבא. אם אנחנו ננסה להעניש אותו ולהלחם למען הצדק והיושר, נגלה מהר מאוד שאנחנו מענישים בראש ובראשונה את עצמנו.

ומה עם העלבון? בעניין זה יפים דבריו של **הרב חיים סבתו**: "אם זוכה אדם בכבוד שנדמה בעיניו שאינו ראוי לו אל ימחה, אלא יידע שכנגד כך עתידים לביישו במידה שאינו ראוי לה. ועל כן יזכור שיש עודף בידו. וכשיביישו אותו בעלי קנאה ותחרות, לא יכעס אלא ישתמש בעודף ותנוח עליו דעתו". [מקור]

"הַרְנִינוּ לֵאלֹקִים עוּזֵנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹקֵי יַעֲקֹב."
מתוך פרק התהלים [פ"א] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 16^{48}	(י-ם): 16^{33}	(ת"א): 16^{48}	(חיפה): 16^{37}
צאת השבת	(ב"ש): 17^{47}	(י-ם): 17^{48}	(ת"א): 17^{50}	(חיפה): 17^{48}

פרשת השבוע: "וָאֵרָא" [שמות ו' 2 – ט' 35]

יום נעים ושבת שלום ומבורך!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי ו**נפגעי** ישראל